

paa at bestemme, at den uberettigede Anvendelse af fremmede Penge under de angivne Betingelser deels kun skal forfølges, naar den Forurettede begjærer det, deels ikke skal medføre nogen Straf, naar det Forbrugte erstattes inden Dom i 1ste Instants affiges. Vel er det saa, at de i Fd. 1840 § 44 omtalte Tilfælde, at Nogen til eget Brug anvender Penge, som han for Andre har modtaget, eller som ere ham overgivne til Forvaring eller til en bestemt Anvendelse, ikke i deres Heelhed omfattes af de i Udkastets § 249 brugte Udtryk, at Nogen tilegner sig hvad der er ham betroet til Vaan, Leie, Forvaring, Bestyrelse eller Pant; men ligesom de dog tildeels gaae ind herunder, saaledes er der ialtfald en saadan Tilfældenes Lighed, tilstede, at det ikke kan være tvivlsomt, jfr. Udkastets § 252, at den, der uberettiget til eget Brug anvendte fremmede Penge, som han havde modtaget for Andre eller som vare ham overgivne til en bestemt Anvendelse, vilde være at ansee efter Udkastets § 249, forsaavidt Reglen heri ikke i den Henseende modificeres ved Bestemmelseerne i Udkastets § 250. — Det har iøvrigt været under Overveielse, om ikke disse Bestemmelser burde udstrækkes til foruden Penge ogsaa at angaae Korn eller andre Varer — de saakaldte res fungibiles; man har imidlertid ikke anset det tilraadeligt at give Paragraphen en saadan Udvidelse, uden at man derved dog just har meent, at Paragraphens Anvendelse ubetinget skulde være indskrænket til Penge i egentlig eller strengeste Forstand, hvorved bemærkes, at en Landsoversamt Hof- og Stadsrets-Dom af 1843 i et enkelt Tilfælde under særegne Omstændigheder har henført kongelige Obligationer, lydende paa Shændehaveren, under Fd. 11te April 1840 § 44.

Ved Udkastets § 251, for hvilken Fd. 11te April 1840 § 46 ligger til Grund, idet man dog har fundet Anledning til væsentlig at om-danne Paragraphen i formel Henseende, skal man ikke opholde sig videre. Ei heller turde der, efter hvad allerede ovenfor er anført, være Opfordring til nogen vidtløftig Omtale af Udkastets § 252, i hvilken der, som bemærket, gives en mere almindelig Bestemmelse deels angaaende de Bedragerier, som maae stilles i

Klasse med de i de foregaaende Paragrapher særligt omtalte Tilfælde — tildeels altsaa svarende til Fd. 11te April 1840 § 76 i Begyndelsen —, deels angaaende Bedragerier, som ikke fuldkomment kunne sættes ved Siden af de forud omhandlede. Med Hensyn til Paragraphens 1ste Deel skal man kun gjøre den Erindring, at naar det deri hedder: „Den der ellers besviger Nogen o. s. v.“ er det ikke derved forudsat som en ubetinget eller i alle Tilfælde nødvendig Betingelse for den fulde Strafs Anvendelse, at Nogen ved den svigagtige Handling er bleven fravendt Penge eller Gods, hvorimod det er Meningens med Hensyn til de i §§ 247—251 omtalte lignende Tilfælde, at det i denne Henseende maa komme an paa, om Opnaaelsen af den tilsigtede ulovlige Fordeel hører med til Begrebet om Forbrydelsens Fuldblydelse ved det af de i de foregaaende Paragrapher særligt omhandlede Bedrageritilfælde, hvormed det foreliggende Bedrageri, paa hvilket Udkastets § 252 1ste Stykke skal bringes til Anvendelse, nærmest maa sammenstilles. Den anden Deel af Udkastets § 252 svarer deels til Fd. 1840 § 51, deels til sammes § 52 1ste Punktum. Ligesom man imidlertid ikke har anset det for rigtigt, i Straffeloven at optage nogen Bestemmelse om, hvilke criminal-processuelle Regler, der i paatommende Tilfælde blive at følge ved Sagens Behandling, saaledes har man, i Overensstemmelse med de i Almindelighed ved Udkastets Affattelse i formel Henseende fulgte Grundsætninger, ikke fundet Anledning til i selve Loven at optage de i Fd. 1840 § 51 til Oplysning om den opstillede Regels rette Forstaaelse tilføiede Exempler, hvorimod det er fundet hensigtsmæssigt at ombytte de i den nævnte § 51 brugte, som det synes altfor svævende, Udtryk: „saadanne svigagtige Handlinger, der ikke indbefattes under de i de foregaaende Paragrapher udtrykkeligt omhandlede og heller ikke fuldkomment kunne sættes ved Siden af samme“, med en Betegnelse, der viser, at de tilsigtede Tilfælde, om de end ikke fuldkomment kunne sættes ved Siden af de tidligere særligt omhandlede, dog skulle være af samme Art eller beslagtede med dem og overhøvedet kunne stemples med Benævnelsen „Bedragerier“.